



# Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....  
Cím: *Budapesti diákelet*

*Pesti Hírlap*

Feladás: .....

Osztályozás

Tárgy *378.24*

Hely

Idő. *"1923"*

Személy

Hely

## BUDAPESTI DIÁKELET.



A fővárosi diákok élete éppoly egyedülálló jelensége a társadalomnak, mint mindaz, ami Budapest életét alkotja. Mindent megteleit az a különös, speciális atmoszféra, amely még a nagyvárosok közül is egyedül Budapestnek a sajátja. A diákok társadalma egyébként is mindenütt bizonyos különálló jeleket ölt, a diák még nem egész ember,

ő még az iskola levegőjének összetartó erejét érzi és alig veszi tudomásul a társadalom által szentesített rang- és méltóság különbségeket. A társaság is még csak azt a diákot látja bennük, aki előtt nyitva áll a világ, a jövő nagy emberei közülük fognak kikerülni, egyformán szívesen látják a diákok: a társadalom minden osztályában. De a diákok zöme önmaga teremti meg a társaséletét is.

A közismert diákegyesületek, a MEFHOSz (Magyar Főiskolai és Egyetemi Hallgatók Országos Szövetsége), a közgazdász, jogász, bölcsész segítőegyesületek, a ZSEFHOSz (Zsidó Főiskolai Hallgatók) inkább jóléti intézmények, klubszerű életet a Széchenyi-Szövetségben, a Bethlen Gábor-körben és a Szent Imre-körben élnek, míg az Egyetemi Kör, amely azelőtt lelke volt minden diákmozgalomnak, sőt jelentős társadalmi tényező is volt, januárban fogja ünnepelni fenállásának ötvenéves jubileumát. Ezt az alkalmat akarják most felhasználni, hogy a régi nagynevű elnökök, Ugron Gábor, Rényi Dezső, Tóth László, Melha Armand, Kávássy Béla bevonásával alakítsák újjá a régi tradíciókhoz híven az Egyetemi Kört.



A budapesti diáktársadalom életét a gazdasági viszonyok szabályozzák. Egész egyszerűen ruha- és cipőkérdés az, vajjon a diák a társadalom melyik rétegében mutatkozik, hol tölti idejét, amit nem a tanulás foglal le. A nagy farsangi mulatságokon, a jogász-, medikus-, technikus- és Széchenyi-bálokon csak

*Bp*  
(Hely)

*1923. 12. 30.*

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)



a diákságnak igen csekély, frakkal és lakkcipővel rendelkező része vonul fel, a többiek csak a jóléti intézmények útján részesülnek a bál jövedelméből. A jó ruha, finom cipőnélküli diákok, vagyis a nagy tömeg nem vesz részt az úgynevezett társasági életben, ők megmaradnak a maguk teremtette vidám hangulatu, kedves, kedélyes társaság-

ban, ahol nem kell esetleg szégyenkezniük ruházatuk fogyatékoságán. — Különösen nehéz a menekült diákok sorsa, de talán éppen ők azok, akik legkevesebbet bánkódnak bajukon fiatal kedélyük, erős lelkük nem engedti urrá a keserűséget. A Szefhe (Székely főiskolások) tagjainak két jószívű angol hölgy rendezett be egy kellemes otthont a Deák-téren, itt minden szombaton „kakaó-délutánokat” rendeznek, a lányoknak arra is volt gondjuk, hogy zongorát béreljenek diákjaiknak. A felvidékiek az Országházban találtak otthonra, a délvidékiek pedig a Sas-körben jönnek össze minden szombaton barátságos táncra és uzsonnára, amikor a kiszolgálást is maguk végzik, a zenét is a diákbanda szolgáltatja, sőt az okleveles táncmester is aktív diák.



Diákzenekar már 8 működik Budapesten, a legjobb közülök, a technikusoknak a „Cinka-Panna” zenekara, amelyet a farsangnak már majd minden napjára lefoglaltak a legjobb mulatságokra, most a Szi-



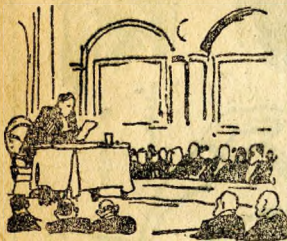
get-Clubban játszanak. Szórakozásra még ha ideje volna is, pénz nincs a diáknak, csak nagyrítkán jut el valamelyik színházba, ahol most is, mint régente, a kakasulón a helye, csak a Nemzeti Színház ad esténként egy páholyt a bölcsészoknak. Marad szórakozásnak a mozi, mert minden pesti

mozi ad esténként 10—10 nagyon mérsékelt árú, sőt sokszor ingyen-jegyet, ezenkívül van a diákoknak egy saját külön mozijuk is, a Tündér-mozgó a Szondy-utcában, ahol a jegyszedő, a mechanikus, a zenészek is mind diákok.

Még ehhez a szerény szórakozáshoz is pénz kell, amiből pedig minden összeg sok egy diáknak. Ennek a pénznek az előteremtése a legnehezebb feladat számukra, hiszen össze kell egyeztetni a tanulást és a kenyérkeresetet. Irigylük a jogászt, aki irodába mehet, ügyvédnél dolgozhat, mert nem kell eljárnia az előadásra, de a diákot még a legnehezebb helyzetben sem hagyja el az aranyos kedélye, amivel játszva síklik át a legkeservezebb gondokon. A bölcsész, az orvos üres óráit házitanítóskodással tölti, a közgazdászok kereskedőkhöz mennek, ahol a legkezdőbb munkákat is elvégzik. A technikusok, főleg a felsőbb évfolyamosok, a különböző gyárakban, üzemekben dolgoznak, mint közönséges munkások, néha munkavezetők, ritkaság, aki 4 év alatt elvégzi tanulmányait, rendszerint a harmadik év után egy-két évet valami műszaki üzemből tölt el, azalatt összegyűjti a vizsgáira szükséges pénzt és 6—7 év is beletelik, míg a diplomáját kézhez kapja. Vannak diákpincérek, van



diák cipész aki a műhelyben is viseli a diáksapkát és vidám füttyszó mellett talpalja, foltozza a cipőket, de vannak egészen fantasztikus foglalkozásuak is, egyikük éjszaka 1 órától reggel 5-ig nosza a kőbányai remisbe befutó villamosokat, egy másik a rákoskereszturi temetőben működött mint sírásó, ha nagy a hóesés, a köztisztasági hivatal biztosra fordul a diákokhoz, mert mindig egész csapat hólapátoló vállalkozik, van diák nyomdász, van a Hársfa-utcában egy kitűnően funkcionáló diák-asztalosműhely, a délvidéki diákok fényképész-műtermet tartanak fenn a Deák Ferenc-utcában. Azok a röhallgatók, akikre a háztartás vitelének gondjai nem nehezdednek, vagy magánórákat adnak, vagy moziban zongoráznak, házi bálokon mint tapór, báratos szívvvel játsszák másoknak a vig tánczenét, de van nekik is egy jól menő üzemük a Váci-utcában, a *Nőhallgatók Műhelyszövetkezete*, amely kiállja a versenyt bármely fővárosi kalapszalonnal termékeivel. Száz meg száz diák



vállalkozna még a lehetetlenséggel is határos munkák elvégzésére de a *Mefhosz* munkaközvetítő irodája alig tud röhányat elhelyezni mert a közönség csak ritkán fordul hozzá, pedig maguk a diákok is szivesebben dolgoznak, mint hogy elfogadják a társadalom ingyenes adományait.